ZÁKLADNÍ ŠKOLA BRUNTÁL, OKRUŽNÍ 38
*příspěvková organizace*

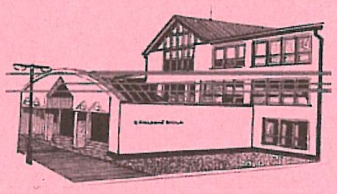

e-mail: **4tverka@centrum.cz**
**www.zsbrok.cz**

# 4TVERKA

16. **Č**íslo školního **Č**asopisu **ř**íjen 2006

## Našim prvňáčkům...

Usedají do lavic v září každým rokem jako všichni ostatní žáci, a přesto nejsou jako ti ostatní. Přicházejí do školy a jsou malými dětmi, ve škole těmi nejmenšími. Ve velkém očekávání touží poznat svou paní učitelku, svého pana učitele, aby společně pak sdíleli tak těžkou, ale krásnou práci po celý nastávající školní rok, kdy vstupují do velkého světa poznávání, které je pak bude provázet nejen po celou dobu školní docházky na naší škole, ale zřejmě po celý život. Ano, jsou to naši prvňáčci a my jim ze srdce přejeme za celý pedagogický sbor naší školy jen to nejlepší, aby se jim u nás ve škole líbilo a aby našli to krásné a obohacující, co od své proměny v opravdového školáka či školačku očekávají.

*paní učitelka Irina Křenková a pan učitel Jiří Schneider, třídní učitelé I.A a I.B*

# Básničky

## Podzim v parku

*Míša Maderová, 4.B*

Když slunce už studené se zdá
Když listí ze stromů už padá
Když lavička v parku tichá a opuštěná je
To pan podzim už tu je
Stromy shazují své listí
Nové budou až rok příští
Ještě předtím než ho shodí
Krásné barvy listí zdobí

Malíř podzim vstoupil do parku zas
Aby vymaloval plno krás
Namíchal barvy lehce
Oči odtrhnout od nich se nechce
Smíchal on barvy červené, žluté, zlaté
Stmelil je v krásu, která mate
Na podzim se ochlazuje
Zima už se přibližuje

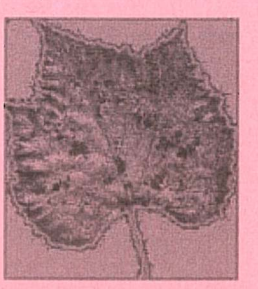

## Podzim v parku

*Lukáš Brázdil, 4.B*

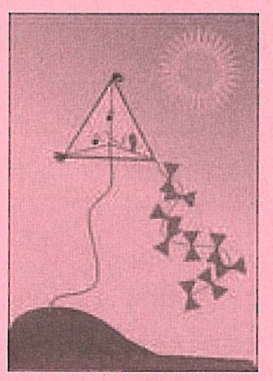

Červená, žlutá, zelená
Všude kolem nás
To je, když podzim přichází
Plný nových krás

V parku listí poletuje
Pak přikryje zemi
Větřík větší silou duje
A chladněji je mi

## Podzim v parku

*Veronika Hrdličková, 4.B*

Odpoledne jsme šli do parku
Koupili jsme si tam polárku
Brzy bude padat listí
Auto vedle nás cestu čistí
Nevíme, jak dlouho tam budem
Zahlídli jsme psa pod dubem
Potom jsme se rozhodli skládat básně
O tom, jak je v parku krásně
Byli jsme tam ještě chvíli
Chtěli jsme tam vidět víly
Místo toho přišel mrak
Museli jsme utíkat

## maminčino kuře

*Recept pro Vás připravily a dobrou chuť Vám přejí naše milé kuchařky, paní Majáková a paní Nyklová.*

recept

10 porcí pro dospělé

| Druh potraviny | hmotnost v gramech | |
|---|---|---|
| | hrubá | čistá |
| kuře | 2 500 | 2 500 |
| máslo | 100 | 100 |
| slanina | 50 | 50 |
| těstoviny | 800 | 1 920 |
| cibule | 200 | 180 |
| olej | 150 | 150 |
| játra vepřová | 300 | 300 |
| žampiony čerstvé | 200 | 200 |
| grilovací koření | | |
| sůl | | |

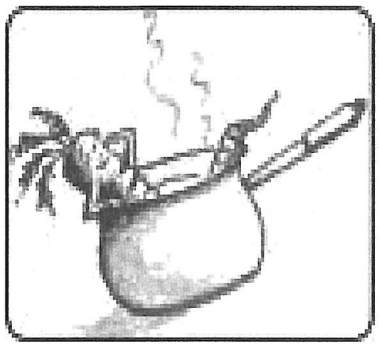

průměrná hmotnost jedné porce je 450 g

Postup:

Naporcované kuře osolíme, posypeme grilovacím kořením, dáme na pekáč, poklademe máslem, podlijeme vodou a upečeme dozlatova. Těstoviny uvaříme v osolené vodě, scedíme a promícháme s 10 g oleje. Na zbylém oleji osmahneme nadrobno nakrájenou cibuli a játra, přidáme na plátky nakrájené žampiony a pórek, podlijeme vodou a dusíme do měkka. Ochutíme solí a smícháme s uvařenými těstovinami a se šťávou z kuřat. Na talíř klademe těstoviny a porcí kuřete.

Vhodné přílohy – zeleninový salát
– zeleninová obloha: rajče, okurek, paprika

### O zatoulané minulosti, páře nad hrncem a o tom, jak je báječné mít někoho, kdo vám přidrží tašku

Přiznávám, že se mi nekonečně nechtělo. Babička hodlala se mnou navštívit Valašsko. Měla to být cesta oživlých obrazů mládí, rozpomínání a pokorného buzení odpočívající minulosti. *Babička dnes, dívka včera – jeden člověk – dva světy.* Viděli jste už člověka čvachtajícího se vlastní minulostí? Jak přemýšlí o tom, co bylo? Cítíte, že se vám duševně vzdaluje. Bývají to kapičky času. Sám sobě člověk nelže.

Ale rychle zpátky k našemu výletu. Babiččina příbuzná trvala na tom, abychom navštívili jejího syna v Léčebně dlouhodobě nemocných ve Valašském Meziříčí. Je mu něco přes čtyřicet. Nebožák! Kdysi před léty ho nešťastně trefili při obyčejném fotbálku až příliš silně balónem do hlavy. Mrtvička. Už roky leží. Nevládne tělem. Není schopen sebeobsluhy. Mrtvý zaživa. Jeho lidský čas si zlomil vaz a leží mrtev v propasti beznaděje. Dodnes ho vidím před sebou. Ty zoufající oči k lůžku přibitého mladého starce. Ta zrůdná bezmoc, co dusivě klečí na něm a kope do všech jeho blízkých. Jeho postel – pěkný – čistý – upravený hrob. Řeknu vám, třesou se kolena, když si uvědomíte, že exkluzivní autorská práva na hororové scénáře nedrží film ani televize, nýbrž v některých svých variacích život sám. *Život je maratónec s klapkama na očích. Lidskou radost cukrem sypanou, pelyňkové nářky, touhy, stavy, nevidí, neslyší, jsou mu putna. On si volně běží, nikdo ho nezastaví, ani ten, kdo ho proklíná, ani kdo jej slaví. Žít se zkrátka musí a chce, on to mrška ví – jednomu zpívá, druhému laje, spravedlnost je směšná báje.* Atmosféra zmíněných léčeben člověka patřičně srovná. Po zážitku tohoto druhu se všechny pracovní starosti, společenské nešvary, sousedské a mezilidské půtky a jiné malicherné roztodivnosti, které nám tak či onak znepříjemňují existenci, rozplývají jak ona pověstná pára nad hrncem. Obyčejné sluníčko, vzduch, svobodný krok, lidský úsměv, nepřítomnost bolesti a fůra dalších „banalitek" najednou vystoupí z říše neviditelnosti a rozverně vás ťuknou do nosu. Jaksi přeřadíte a ani o tom možná nevíte, jste ale už jinde…

*Poslední poznámka jakoby mimo kontext a zdánlivě bez souvztažnosti:* Nakupovali. Mladý muž se svoji dívkou. To byl panečku koncert. Oslava spolupráce. Vlnobití vzájemné pomoci. *I to, že mu nabere rohlíky, přidrží neposlušnou tašku, skočí pro zapomenutý jogurt, že se o tento úkon může podělit, což to snad není projev lásky rozdrobené v každodennosti?* Říkáte prkotina? Ale sakra příznačná! Jistá sivá paní se vztekala, že už jí pacholci zase vyprodali zboží v akci. Paní s výrazem vrchního inkvizitora kormidlovala regály a bublala vzteky. Lehký úsměv, jenž neukázněně vyplul z tváří mladíka a jeho slečny, dával tušit, co si o této „těžkotonážní lapálii" oba myslí. Znal jsem je. On – pracovník LDN Dvorce, ona – zdravotní sestra tamtéž... *Je pěkný – ten život...*

**David Pizur**

## Dědova výhra

Říká se, že starší člověk už tolik nejí. To můj děda má apetit. Padá to do něj jak vosy do medu. Jí vše až na rybí prsty, o kterých tvrdí, že to je dobře zametená paluba. Babička naříká, že nasytit jejího muže je těžší než dobýt Stalingrad. Každé ráno jde děda nakupovat. Vezme kolo a jede slalom – tím myslím, že projíždí bruntálskou asfaltkou s půlmetrovými „ďolíčky". Říká, že si každou jízdu dokáže prožít. Jezdí totiž s pocitem, že může být jeho poslední. Smrt si na to, že s ním má rande, ještě nevzpomněla, směje se. Děda má Bruntál rád, prý je to město, kde v zimě musejí vyhrabávat i cestáře. Tuhle jsem mu donesl poštu ze schránky, hrozně se divil, že dostal dopis. Léta tvrdí, že jemu píše už jen exekutor. Těšil se na něj jak hladový účet na důchod. Představte si, děda vyhrál! Neuvěřitelnější víc než pořádek na Dlouhé (Bruntál - Západ). Firma mu zadarmo uklidí byt! Přijel ale pán, který rozhodně nevypadal, že by denně uklízel. Doprostřed dědova obýváku postavil vysavač a mluvil o něm uctivěji než o zlatém teleti. Když zjistil, že je děda bez koberců, protože je omlaskávali roztoči, vysypal ten svůj ukázkový brajgl na parkety. Jakmile řekl cenu tohoto sacího zázraku, nechal ho děda ještě takticky vysát a vyprovodil ho slovy: „Jen krátká návštěva potěší." Inu, jak říká Murphy: „Zkušenost je věc, kterou získáš až potom, cos ji potřeboval."

**David Pizur**

## Zboural se jen jeden starý dům ... *napsal Mgr. Jiří Schneider*

Byl pátek odpoledne, krásný a slunečný den, jaro 1980. Červenožlutý motorový osobní vláček z Břidličné zastavil na druhé koleji nevelkého železničního nádraží okresního města Bruntálu a já jsem vystoupil. Nádražím se náhle ozvalo zapískání černé parní lokomotivy stojící na vedlejší třetí koleji a podél zelených vagónů s otevřenými nástupními plošinami, připojených za ní, se převalil hustý bílý dým, aby snad ponejvíce přicházející úředníky s aktovkami upozornil, že vlak do Krnova je připraven k odjezdu. Rychle jsem nastoupil do posledního vagónu a usedl na dřevěnou a tvrdou lavici.

Zatímco zamračeným úředníkům sedícím naproti mně se po skončeném pracovním týdnu v institucích okresního města otevíral za jízdy svět v řádcích denního tisku, mně se otevíral okolní svět za okny zeleného vagónu nejprve v prudkých svazích pokrytých jarní zelení buků a modřínů, tajemnými chatkami v Miloticích a pak pozvolna se rozšiřujícím údolím řeky Opavy s čnícím žlutým kostelem v Zátoře a nakonec dlouhou linií červených střech táhnoucích se Branticemi až k rovinatému Krnovu.

Když vlak ukončil svou jízdu na hlavním železničním nádraží v Krnově, čekal mě na širokém nástupišti můj dědeček, aby mě jako tehdy desetiletého chlapce doprovodil po první samostatné cestě vlakem k babičce. Revoluční třída, vycházející jen kousek od nádraží, byla rovná, široká a nekonečně dlouhá jako vždycky, ale já jsem pevně věděl, že na jejím konci po pravé straně bude poslušně čekat ten největší, mohutný, dvoupatrový šedý dům v řadě svých omšelých sousedů vedle i naproti. Ten také tak omšelý a smutný, ale přece tak krásný dům velké části mého dětství...

...Píše se rok 2006 a já sedím se svým už desetiletým synem na jedné z laviček rozlehlého a prázdného parku v Krnově poblíž hypermarketu Hypernova v zajetí sladkého zmrzlinového pokušení. Možná, že právě těmito místy kolem naší lavičky jsme vycházeli s dědečkem ze zahrady domu, který už více než dvacet let neexistuje, směrem k řece. Díváme se společně na obrovskou asfaltovou plochu parkoviště a zároveň i autobusového nádraží do míst, kde kdysi rodily dědečkovy jabloně, hrušně, třešně, švestky, kde stával barevný zahradní domek, ve kterém jsme se tak rádi ukrývali před deštěm, abychom si mohli kreslit obrazy svého dětství. Jako bych stále viděl před zahradou tu siluetu nejvyššího šedého domu s vysokými dělenými okny schodiště, jako bych stále cítil vůni babiččina rybízového koláče vycházející z menšího okna kuchyně, jako bych stále slyšel smích mého kamaráda Jaromíra, vycházející ze dvora domu, kde jsme jako malí kluci chytávali potkany, jako bych se stále bál sám vstoupit do strašidelného temného sklepení nebo na sice prosvětlenou, ale stejně strašidelnou půdu, na cestě k níž dodnes slyším praskání starých dřevěných schodů. Ve snu se často dívám z oken studené ložnice obrovského bytu ve druhém poschodí tohoto domu do oken zdobených bohatou a krásnou fasádou s neoklasicistními trojúhelníkovými prvky také tak šedého a smutného protějšího domu s květinářstvím v sevřené a rušné, tak typicky městské ulici. Marně se snažím vytvořit věrný obraz velkého kusu svého dětství v synově mysli, protože na tomto místě už čas nejde a nejde vrátit. A proto dnes při pohledu do kdysi tak důvěrných, krásných a pro mě nezapomenutelných míst vím, že pro mě tady nezbourali tenkrát jen jeden starý dům.

# O přestávce...

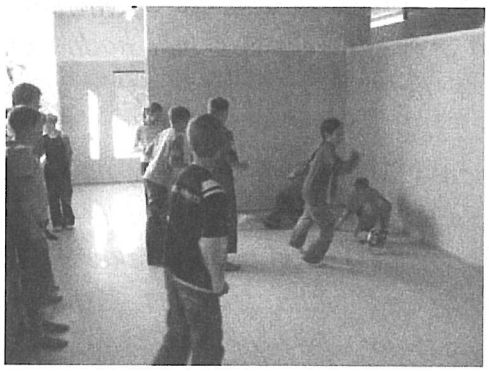
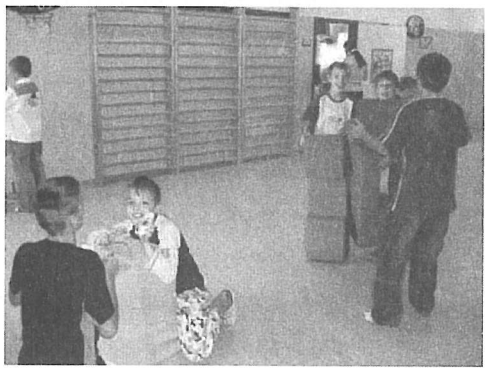

## POVĚST Z BRUNTÁLSKA

## Nešťastná volba

*Lucie Bartoňová, 9.B*

***Katova pověst*** *praví o Jáchymovi, pilném, avšak chudém kováři.*
*Jáchym byl mladý, poctivý a jeho kovářského umění si všichni dobře vážili. Bruntál je malé město, a tak ho všichni znali a potřebovali-li něco, zašli právě za Jáchymem. Jakákoliv konkurence neměla šanci. Až jednou...*
*Do města přijel kovář až z Prahy. Začal lákat lidi na levné věci. A tak spousta lidí jeho nekvalitní práci vyzkoušela. Ovšem „ani osel nejde na led podruhé" (perské přísloví), a tak všichni opět chodili k Jáchymovi. Jenže to se cizinci nelíbilo. Chtěl se zdejšímu kováři pomstít. Vymyslel si nekalou lest. Panu Adolfu Hansenovi, vlivnému měšťanovi, ukradl drahou vyřezávanou dýmku a tu pak dal Jáchymovi, že prý na usmířenou. Náš drahý Jáchym si nic netušíc dýmku ponechal a někdy si z ní i pokuřoval. A pokuřoval si, i když šel okolo pana Hansena. Ten si své dýmky všimnul a aniž by se Jáchyma na něco ptal, okamžitě ho předal panu soudci, který poslal Jáchyma do vězení a odsoudil ho k popravě. Jáchym byl zoufalý a nešťastný. Nikomu zatím pravdu nepověděl, a tak celým Bruntálem začala kolovat pověst o zatčeném kováři. Donesla se i k cizinci, který se bál, že by kovář mohl vypovědět, jak to opravdu bylo, a tak zašel za panem Hansenem a nakukal mu, že jej kovář nemá rád a že mu tvrdil: „Zabiju tě, i kdybych to neměl být já, ale kat, do hrobu tě přivedu." Pan Hansen se nad tímto zvoláním velice podivil, vyhodil cizince ze svého domu a dál se*

*jím nezabýval. Jenomže druhý den za ním přišel pan soudce s tím, že Jáchym tvrdil svou nevinnost na úkor toho, že mu dýmku dal jakýsi cizinec. Pán si okamžitě vzpomněl na včerejšek. Řekl: „Ať je Jáchym, kovář zdejší, popraven katem zítra v poledne. Cizinec už za mnou byl, tvrdíce, že Jáchym vyhrožuje jemu jistou smrtí. Nechť je tedy viník zabit," a tak se začala chystat poprava.*
*Kat, dobře placený a obávaný, šel za Jáchymem. Proč? Bylo to jeho zvykem dělat odsouzeným otce, aby se vypověděli ze svých hříchů. Zoufalý Jáchym řekl katovi: „Jsem nevinen. Nemám hříchů ani jsem jich nikdy neměl. Dýmka mi byla dána cizincem z Prahy. Že prý na usmířenou. Věřil jsem mu. A ty mi, kate, taky věř! Proč si myslíš, že bych chtěl, aby byl mrtev, když všichni zákazníci chodí ke mně a ne k němu? Kate, věř mi a smiluj se!" Dopověděl Jáchym svou historku. Kat mu uvěřil. Zašel za cizincem a řekl mu, ať se přizná, že se mu nic nestane. Ale že jestli se nepřizná, stejně Jáchyma propustí. Cizinec měl hodně peněz a dal katovi taky na výběr. Buď dostane peníze, nebo na něj práskne, že propustil Jáchyma. Kat se bál smrti. Radši si vzal peníze a šel.*
*Druhý den bylo nekalé počasí. Blížilo se poledne, na popravu přijížděli se podívat i lidé z okolních vesnic. Ta se konala za městem, poblíž katova obydlí, které bylo napůl ve výstavbě. Už vlečou Jáchyma. Kat si brousí sekeru. Blíží se dvanáctá hodina. Už má hlavu na špalku. Rozhostilo se ticho. Dvanáct. Kat se rozmáchnul a ...Jáchym už nežije. Z davu se najednou ozvalo: „Jsi vrah a já tě proklínám! Proklínám i dýmku. Kdo ji vlastnit bude, krach mu to přinese," zaklela neznámá žena a zmizela.*
*Kat nešťastný se vrátil do svého napolo dostavěného obydlí. Na stole viděl balíček. Rozbalil jej a ... dýmka! Polekal se. Vzal ji a zastavěl do obydlí mezi kameny a odjel. Nikdy se nevrátil. Prý snad jako chudák žil v malé osadě a utopil se, když měl žízeň. Spadnul prý do rybníka. A co dýmka? Je tam dodnes zastavěná a tím, že je mezi kameny, krach nenese. Ale až ji někdo najde, kletba se obnoví...*

## Prevence

V rámci školních aktivit v rámci minimální prevence sociálně patologických jevů bude naše škola opět spolupracovat mimo jiné s PPP Bruntál, DDM Bruntál, Městskou policií Bruntál i s Policií ČR. Tématem přednášek a besed budou vztahy ve třídách, obecně o chování, přestupky a postihy, šikana, prevence drog. Škola bude i nadále pokračovat v projektech proti kouření (Veverka, Kouření a já). Na těchto projektech škola spolupracuje s LFMU v Brně.
Na začátku letošního školního roku se již počtvrté zúčastnili žáci 6. tříd projektu Škola-Místo života, jehož cílem je ozdravení vztahů žáků šestých tříd. Šesťáci vyjeli na čtyři dny na základnu DDM Bruntál ve Vrbně pod Pradědem-Železné a tamní pobyt naplnili hrami náročnými na spolupráci a rozvoj sociálních dovedností. Část projektu byla hrazena z grantu Moravskoslezského kraje.

# Info ze školy

**Změna názvu školy:** Základní škola Bruntál, Okružní 38, příspěvková organizace

**Termíny prázdnin:**

- Podzimní prázdniny: čtvrtek 26. října a pátek 27. října
- Vánoční prázdniny: 23. prosince 2006 až úterý 2. ledna 2007
- Jednodenní pololetní prázdniny: pátek 2. února 2007
- Jarní prázdniny: 5. března – 11. března 2007
- Velikonoční prázdniny: čtvrtek 5. dubna a pátek 6. dubna 2007
- Hlavní prázdniny: pondělí 2. července 2007 do pátku 31. srpna 2007

**Občanské sdružení rodičů** vybírá finanční částku pro stávající školní rok ve výši 150,- Kč na žáka.

**Školská rada** při ZŠ Bruntál, Okružní 38 pracuje ve složení: předseda Bc.Petr Rys, členové JUDr.Vladimíra Mašová, Hana Šutovská, Petr Fiala, PaedDr.Leoš Hájek, Mgr.Alena Buráňová

**Zápis do prvních tříd** bude v ČR probíhat ve dnech 15. ledna až 15. února 2007, přesné datum určí náš zřizovatel (obec).

**Naše oficiální školní webové stránky v současné době mění zásadním způsobem svou podobu. Zde je jejich nová adresa: www.zsbrok.cz**

# ftip nebo vtip

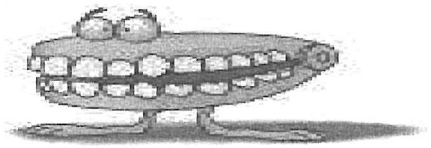

*připravil Kuba Drbal, 8.B*

Začal nový školní rok, učitelka vejde do třídy a říká: „Milí žáci, mám pro vás radostné překvapení. Každé pondělí v osm hodin vám položím jedinou otázku. Kdo na ni správně odpoví, týden nemusí do školy." A paní učitelka se ptá: „Kolik kilogramů písku je na Sahaře?" V celé třídě je ticho. Další pondělí přijde paní učitelka do třídy, podívá se na katedru a vypískne: „Kdo sem dal tu chcíplou myš?" – „Prosím já," vyskočí Pepíček a od dveří zavolá: „Na shledanou za týden!"

Táže se otec jednoho ze žáků paní učitelky, která je zkrátka kus: „Mohl bych u vás zůstat někdy po škole?"

Pan učitel k malému Kaliankovi: „Pepíčku, musíš psát čitelně!" „Ale pane učiteli, vy to pak po mně přečtete a pak tam najdete i ty chyby!"

Ze školní jídelny: Včera byla smaženice, samé divné hřiby, dneska jedem do márnice, za těmi co chybí.

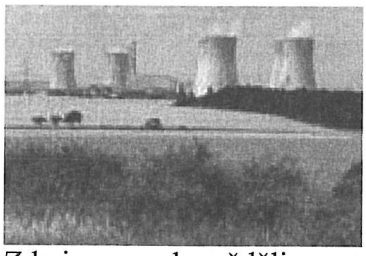

## Exkurze v Dukovanech a Dalešicích

*... připravila Lucie Bartoňová, 9.C*

Dne 12.9.2006 se deváté ročníky zúčastnily exkurze do elektráren Dukovany a Dalešice. Jeli jsme dvěma autobusy rozděleni na dvě skupiny. Jedna skupina jela nejdřív do Dukovan, do jaderné elektrárny spadající pod skupinu ČEZ. Zde jsme se dozvěděli spoustu zajímavostí ohledně výkonu, vzniku, o práci a okolí elektrárny. Myslím, že velkou většinu z nás hlavně udivilo, jak je tato elektrárna čistá a jak vypadá příroda okolo ní. Průvodci byli milí a ochotní. Dozvěděli jsme se, jak fungují reaktory a dokonce jsme stáli i v modelu reaktoru, na kterém nám ukázali, jak to vypadá, když je zapnutý. Poté jsme jeli do Dalešic – vodní elektrárny poblíž Dukovan. Tady jsme se dozvěděli taky spoustu zajímavostí i ohledně toho, že přehrady Dalešice a Mohelno byly vystavěny právě kvůli Dukovanům, aby se měly čím ochladit. Exkurze se nám všem velmi líbila a dala nám spoustu do života.

**http://www.je-temelin-dukovany.cz**

## Učitelé se vzdělávají v projektu Edunet

*... připravil Zdeněk Krakovský*

Pedagogové naší školy absolvují dvouletý cyklus školení, který si klade za cíl zlepšit klima ve školách a rozvíjet osobnost učitelů, aby se zkvalitnila vzájemná komunikace mezi nimi a žáky. Projekt Edunet je financován ze 75 procent z Evropského sociálního fondu, zbylých 25 procent jde ze státního rozpočtu. Vzdělávání, které probíhá ve víkendových dnech na Čeladné, se postupně účastní učitelé 15 škol našeho kraje. Náš okres zastupují vedle naší školy pouze ZŠ Břidličná. Interaktivní semináře seznamují účastníky např. s tématy sebepoznání, komunikace či skupinové dynamiky.



## Rozhovor s panem ředitelem Janem Zaoralem

*...připravily Michaela Vojáčková a Nikola Šrubařová, 7.A*

Kam byste se chtěl někdy podívat?
*Do severní Ameriky, konkrétně do Kanady.*

Kde jste byl nejdále v cizině?
*V Moskvě, na Urale a v severní Africe*

Jaké zlepšení chcete dosáhnout na naší škole?
*V komunikaci a vzájemných vztazích.*

Co se Vám na naší škole nejvíc líbí?
*Téměř všechno, nejvíce vlastní práce se žáky.*

Co se Vám na naší škole naopak nelíbí?
*Bohužel ne všichni žáci dělají naší škole dobré jméno.*

Jak jste spokojen se známkami žáků na začátku školního roku?
*Nejsem příliš spokojen. Někteří žáci učivo přes prázdniny zapomněli.*

Jací jsou žáci 7.A, které učíte matematiku?
*Jejich výkon neodpovídá jejich schopnostem.*

Dostával jste ve škole poznámky?
*Bez poznámek se to ani v minulosti neobešlo.*

Jaký předmět Vás ve škole bavil nejvíc?
*Tělesná výchova.*

Jaký předmět jste naopak neměl rád?
*Ruský jazyk.*

Jaká jídla máte nejraději?
*Všechny druhy ryb, zeleninová jídla.*

# SUDOKU

| | | | | | | | | |
|---|---|---|---|---|---|---|---|---|
| | 4 | 3 | 5 | | 2 | | | |
| | | 5 | | 7 | | 3 | | 6 |
| | 1 | | | 8 | | | 2 | 9 |
| 5 | | | 2 | | 6 | | | 8 |
| | 9 | 2 | | | | 4 | 6 | |
| 8 | | | 3 | | 4 | | | 7 |
| 1 | 2 | | | 3 | | | 5 | |
| 7 | | 6 | | 4 | | 9 | | |
| | | | 7 | | 9 | 6 | 1 | |

| | | | | | | | | |
|---|---|---|---|---|---|---|---|---|
| | | 2 | | 8 | 6 | 5 | | |
| 3 | | 1 | | 5 | | | | |
| | 8 | | | | | 6 | 3 | |
| | | | 4 | | 7 | | | 8 |
| 6 | 4 | | | | | | 9 | 7 |
| 1 | | | 6 | | 3 | | | |
| | 1 | 7 | | | | | 2 | |
| | | | | 4 | | 9 | | 1 |
| | | 9 | 8 | 3 | | 4 | | |

## HISTORIE ROMŮ ... *připravila Melisa Miková, 4.B*

Povím vám, jak se udál odchod Romů z Indie a jejich příchod do Evropy. Co je vlastně přimělo odejít z Indie? K odchodu z Indie přiměl Romy velký hladomor a války, které se tam vedly. Tudíž jednoho dne se stalo, že se rozhodli, že odejdou ze své vlasti a budou putovat po světě, dokud nenaleznou země, kde se budou cítit o něco lépe a nebudou tam moc hladovět, tak jako to bylo v Indii. Hromadný odchod Romů probíhal asi tímto způsobem. Stát, v němž Romové pobývali, se nazýval Rančastán a hlavní město Biháry. Tak z toho státu indického se vydali přes Barmu, potom přes Irán, Izrael, Turecko, až se nakonec dostali do Arménie a tam sečkali nějakou dobu, než se rozhodnou, co bude dál. Velká starší rada se usnesla, že větší část Romů půjde na západ a dál a menší část se vypraví na východ. Arménie byla bránou do Evropy. Romové se vydali do Evropy a přišli do země, která se jmenovala Bulharsko. Někteří tam zůstali a zbytek zase putoval do Jugoslávie. I tam někteří zůstali. Posléze zbytek Romů přišel do země Slováků a psal se letopočet 1322, a to byla první zmínka o Romech ve slovenské zemi. Krátce poté přišli Romové do Čech.

## *Madagaskar* ...*Denisa Bartoňová, 4.B*

*Jednou jsem byla u babičky a ta zrovna sázela kytky. Já jsem jí pomáhala tím, že jsem jí ty kytky podávala. Babička si potřebovala odskočit, tak jsem ji chtěla překvapit. Chtěla jsem zasadit kytku, kterou jsem měla zrovna nachystanou. Tak jsem začala kopat díru. Jenomže jsem do něčeho narazila. Myslela jsem si, že je to kámen. Vzpomněla jsem si, že babička kameny už vytahovala. Tak jsem to vytáhla. Bylo to špinavé, proto jsem to začala čistit., mělo to zlatou barvu. Otevřela jsem to a najednou mě ozářilo světlo a já se ocitla na ostrově. Uviděla jsem tam zebru a ta ke mně přišla a řekla lidským hlasem: „Ty nás dovedeš určitě zpátky do ZOO, že jo?" Zeptala jsem se: „Jak se jmenuješ?" A ona odpověděla: „Marty, ahoj." „Ahoj," odpověděla jsem jí. „No, já nevím, právě*

*jsem se tu objevila, ani nevím jak. Tak já už musím, pak tě najdu a něco vymyslíme." A odběhla. A kde se vzal, tu se vzal člověk a říká: „Ahoj, já jsem Čech a přijel jsem na tento ostrov, protože rád cestuji. Jmenuji se Emil Holub. A ty?" „Já se jmenuji Denča," odpověděla jsem mu a on řekl, že mi tu všechno ukáže. Emil mě odvedl po pláži přes prales plný zvířátek. Ukazoval mi i zvířata jako jsou lemuři, kteří nežijí nikde jinde než zde. A spolu s nimi tu žije dalších 150 tisíc rostlin i zvířat, kterým bohužel hrozí vyhubení. Prošli jsme pralesem, až jsme se ocitli u nějakých vod. V těch vodách plavaly rostliny. Emil říkal, že je to rýže a ta se u nich jí tak často, jako u nás brambory. Šli jsme dál, až jsme přišli na trh plný lidí. Nikdo tam nebyl pořádně oblečený, všichni byli hrozně hubení a mně to bylo divné, ale Emil mi vysvětlil, že Madagaskar je jedna z nejchudších zemí světa. Najednou Emil zmizel a já jsem byla zpátky u záhonku.*

***Tajenku** připravila Denisa Bartoňová, 4.B*

1. nejstarší les
2. padající voda
3. řeka pramenící ve Slezsku
4. dostávají se ve škole
5. 11. měsíc
6. protikladné slovo ke slovu velký

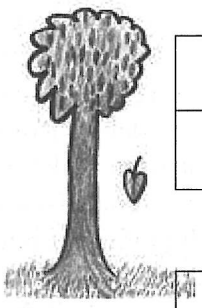

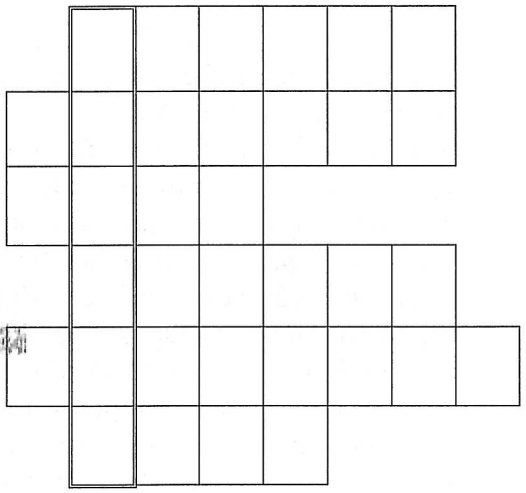

## CROSSWORD

*...připavili žáci 6.B*

**WHO IS IT?**

1. you draw with it
2. the king of jungle
3. captain Jack Sparrow
4. a striped animal
5. you drive it
6. a bike
7. a part of Great Britain
8. a popular hot drink
9. 60 minutes
10. second

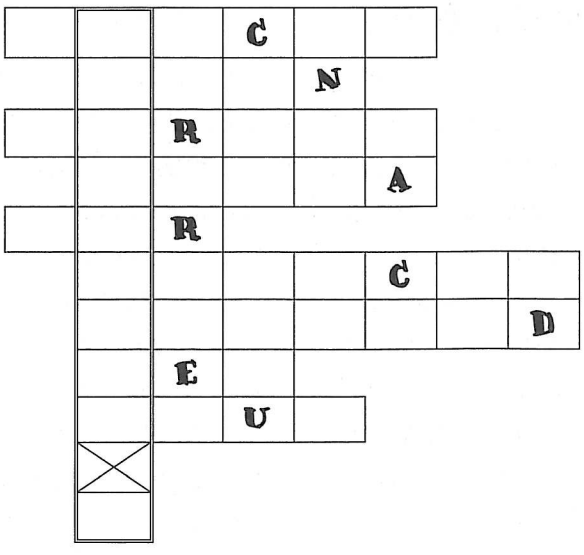

## Školní rozhlas ... *rozhovor vedli Lucka Bartoňová a Tom Češek, 9.C*

1. *líbí se ti pouštění hudby ráno z rozhlasu?*
2. *Co bys chtěl/a slyšet?*
3. *Kdo by měl hudbu pouštět?*

**Ejma, 5.A**
1. jo
2. to nevím
3. to nevím

**Sára, 7.A**
1. ano
2. ježíš, rock!
3. no, kdo chce. Můžu jít?

**Karel, 9.B**
1. Ne, protože …
2. něco normálního
3. někdo normální

**Roman, 4.B**
1. eé, někdy
2. hm nevím, už vím, disko
3. pan ředitel

**Terezka, 2.B**
1. jo
2. nic
3. já

**Filip, 5.B**
1. jo
2. to je jedno
3. nevím

**Matěj, 5.B**
1. ne
2. nic
3. Michal Jašek

**pí.uč.Strohnerová**
1. ano
2. slyšela bych ráda cokoliv, kromě pop 80. let a disko a Dády Patrasové
3. myslím, že by to měli být žáci

**Kuba, 6.B**
1. jo
2. Daniela Landu
3. nevím (smích)

## ANKETA ... *připravily Nikola Šrubařová a Michaela Vojáčková, 7.A*

### *JAKÉHO UČITELE NAŠÍ ŠKOLY MAJÍ NEJRADĚJI ŽÁCI DRUHÉHO STUPNĚ?*

Regina Kašíková, 6.B:
*pí.uč. Strohnerová*

Eva Kotrčová, 7.A:
*pí.uč. Stachová*

Jakub Szabo, 7.A:
*p.uč. Pizur*

Dominik Bobocký, 7.A:
*pí.uč. Stachová*

Martin Holko, 7.A:
*pí.uč. Hudečková*

Pavla Doričáková, 7.B:
*pí.uč. Balušková*

Nikola Dudušová, 7.B:
*pí.uč. Balušková*

Pavel Nejezchleba, 8.A:
*pí.uč. Bláhová*

David Kolář, 8.A:
*pí.uč. Bláhová*

Filip Foros, 8.A:
*pí.uč. Bláhová*

Patrik Krajča, 8.B:
*p.uč. Zatloukal*

Jakub Drbal, 9.B:
*pí.uč. Furmanová*

Tomáš Češek, 9.C:
*p.uč. Zatloukal*

**ANKETA** *... připravily Nikola Šrubařová a Michaela Vojáčková, 7.A*

*JAK TRÁVÍ ŽÁCI PRVNÍHO STUPNĚ VELKOU PŘESTÁVKU?*
*JAKÝ PŘEDMĚT MAJÍ NEJRADĚJI?*

Vendula Válečková, 1.A: *O přestávce si kreslím a nejraději ve škole počítám.*
Jirka Juráš, 1.A: *Maluji si. Mám rád plavání.*
Světlana Kulíková, 2.A: *Hraji si, mám ráda matematiku.*
Jonáš Novák, 2.A: *Jím a hraju na honěnou. Matematika.*
Roman Bobocký, 2.A: *Hraju si na chodbě. Mám rád výtvarnou výchovu.*
Lucie Dudušová, 3.A: *Hraji si a chodím za setrou Nikolou, nejraději mám matematiku.*
Barbora Havlíčková, 4.A: *Svačím. Matematika.*
David Kupka, 2.B: *Jím, výtvarná výchova.*
Barbora Vojáčková, 4.B: *Honím kluky. Nejraději mám hudební výchovu.*
Roman Koky, 4.B: *Jím a hraji si. Mám rád tělesnou výchovu.*
Monika Jendrišáková, 5.B: *Skáču gumu. Matematika.*

*Tak jsme zjistily, že skoro každý žák prvního stupně má rád matematiku!* ☺

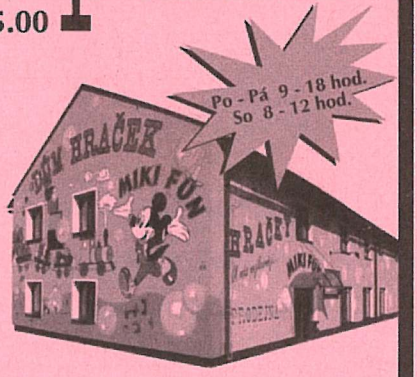
4. slavíme narozeniny !
pouze 19.10.
MIKI FUN BRUNTÁL
Žlutý kopec 31 • Tel: 554 711 001
sleva na všechno -14%
DŮM HRAČEK
soutěž ve skládání puzzlí
start soutěže v15.30, přihlášky na prodejně do 15.00
o skvělé ceny !!
a každý si své puzzle může odnést domů !
tak si přijď zahrát ...